

UNA HISTORIA D'AMISTAT

DE DANIJELA KNEZ I IVAN DRAJZL

RAREDISEASEDAY.ORG

A Luke li agrada jugar i, com a qualsevol nen, li encanten les joguines.

Llegeix llibres i juga amb avions imaginaris i animals de peluix.

Sovint utilitza la seva imaginació, deixant que tot el que l'envolta s'esvaeixi. Quan això passa, Luke està molt content.

Però Luke no sempre és feliç. Viu amb una malaltia rara. Té un nom estrany que ni tan sols pot pronunciar.

La malaltia sovint el fa sentir cansat i de vegades amb dolor. Quan això passa, poques vegades surt al carrer a jugar. Això el pot posar trist i molestat de vegades. També li fa més difícil fer nous amics.

La mare i el pare de Luke el van portar a veure molts metges a molts hospitals. Luke no sempre va entendre el que deien els metges: tot el que volia era estar prou bé per jugar fora com els altres nens.

Va ser el primer dia de Luke a l'escola. Tenia moltes ganes de conèixer els altres nens.

Luke es va asseure al costat d'un noi anomenat Steven, que el va convidar a seure i fer una casa amb blocs de construcció.

La casa que van construir va ser enorme i Steven i Luke van estar molt orgullosos de la seva creació. Tots els altres nens es van reunir per admirar-lo.

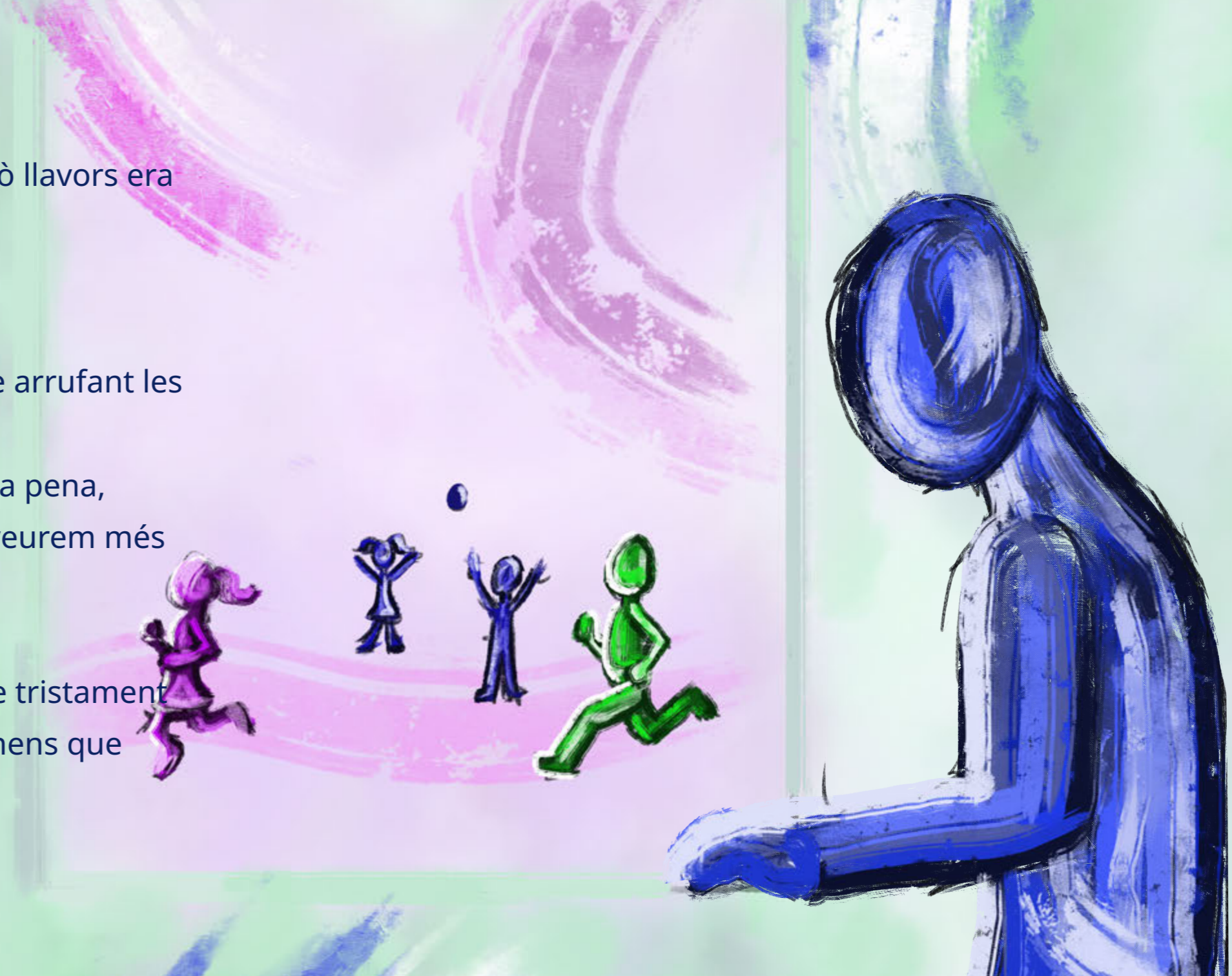
El primer dia de Luke anava bé! Però llavors era el moment de jugar fora.

"Anem a correr!" Va suggerir Steven.

"Però no puc córrer", va respondre Luke arrufant les celles.

"Oh!" Va dir Steven, sorprès. "Això és una pena, m'agrada molt córrer. Suposo que ens veurem més endavant".

Steven va sortir corrent al pati. Luke tristament va mirar per la finestra a tots els altres nens que jugaven a fora.

A mesura que passaven els dies, sovint Luke es quedava a dins tot sol perquè no era capaç de córrer amb els altres nens. No volia que ningú més sabés el trist que el feia.

De vegades, la seva mare i el seu pare el recollien aviat de l'escola per portar-lo a l'hospital. Una vegada, Luke fins i tot va faltar a la festa d'aniversari d'un amic a l'escola perquè tenia una cita a l'hospital. Luke es va molestar molt.

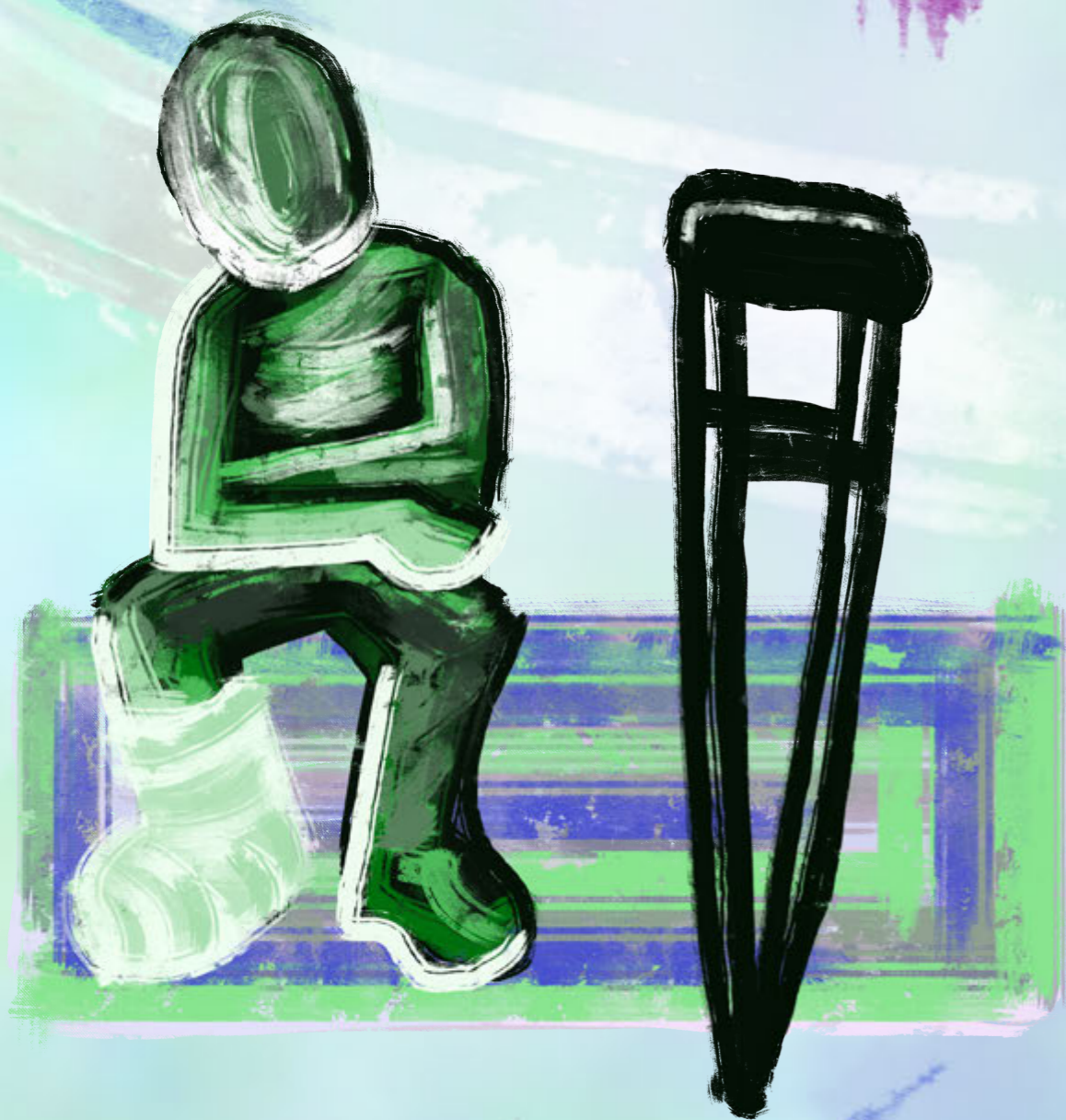
A l'escola, alguns nens van començar a dir que Luke no era divertit i que ja no volien jugar amb ell. Un dels seus companys de classe no el va convidar a la seva festa d'aniversari perquè la seva mare li havia dit que seria millor que no vingués.

"Per què convidar-lo quan ni tan sols pot jugar amb tu?" havia dit ella. "Tot el que fa és seure al racó de l'habitació mentre els altres nens juguen". I així, la tristesa de Luke va créixer i va créixer.

Però, un dia, l'amic de Luke, Steven, es va trencar la cama i es va posar en un repartiment. Es va asseure al costat de Luke mentre veien jugar els altres nens. A Steven li va semblar frustrant romandre quiet tot el dia.

"Em sap greu que t'hagis fet mal", va dir Luke, "espero que puguis tornar a córrer aviat".

Més tard aquell dia, Steven va pensar en com se sentia Luke. Es va adonar del difícil que era estar dins mentre veia jugar a tots els altres nens sense tu.

Finalment va entendre el difícil que havia de ser per a Luke seure cada dia tot sol. Es va adonar que no era l'elecció de Luke que no pogués jugar amb els altres nens.

Després de diverses setmanes, la cama de Steven finalment es va curar i va poder tornar a córrer. Tot i això, no va oblidar com s'havia sentit trist mentre portava la cama enguixada. Es va decidir intentar ajudar a Luke.

Arribava l'aniversari de Luke. Luke tenia por que ningú vingués a la seva festa. S'havia adonat que molts dels nens l'havien estat evitant a l'escola.

El que no sabia era que el seu amic Steven estava preparant una sorpresa...

El dia de la seva festa, Luke esperava a la sala de jocs. Hi havia suc, pastissos i aperitius: els únics que faltaven eren els altres nens.

Luke es va quedar mirant per la finestra, esperant que algú vingués. Va esperar una estona i encara no va arribar ningú. Luke es va posar trist i decebut.

De sobte, va sentir un fort soroll que venia de fora. Steven va irrompre per la porta. El van seguir tots els altres nens de la classe.

Tothom va venir a l'aniversari de Luke. Van portar blocs de construcció, pintures i paper. Van jugar tota mena de jocs d'interior junts, amb Luke.

Abans d'arribar, Steven havia explicat als altres nens. A Luke li agrada jugar, però es cansa molt a causa de la seva malaltia. Per tant, els jocs d'interior són millors. Quan ho van entendre, tots també es van voler unir.

Luke estava encantat.

Després de la seva festa d'aniversari, Steven sovint venia a seure al costat de Luke a l'escola. A més, els altres nens venien a jugar amb ell a dins. Luke encara havia d'anar molt a l'hospital, però mai més no es va sentir sol a l'escola.

Quan Luke va créixer, es va convertir en un pintor famós i molts dels seus amics de la seva classe van venir a visitar les seves exposicions, on els dirien amb orgull als periodistes que era el seu amic. Luke mai no va oblidar la bondat dels seus amics. Els seus amics van aprendre a ser inclusivament amb la resta de persones.

A FRIENDSHIP STORY

VERSIÓ ORIGINAL EN SERBI DE DANIJELA KNEZ I IVAN DRAJZL

EN COL-LABORACIÓ AMB EL DIA DE LES MALALTIES RARES,
AQUEST LLIBRE HA ESTAT ADAPTAT DEL SERBI ORIGINAL
PER MARTA CAMPABADAL

RAREDISEASEDAY.ORG